

ономастики, міжмовних зв'язків і взаємовпливів, мовної інтерференції, історії української мови, лексикографії тощо. Хотілося б, аби В.В. Грещук продовжив роботу на цій ниві та уклав бібліографічний покажчик праць польських мовознавців, які досліджували українську мову.

Завершує останній розділ рецензованого збірника стаття «**Внесок Івана Ковалика в українське і слов'янське мовознавство**». Це не просто пеан своєму вчителю-наставнику, це докладний, ґрунтовний аналіз наукової спадщини видатного українського мовознавця: розвідок зі словотвору слов'янських (і найперше — української) мов, методологічних проблем лінгвістичного аналізу, методологічних засад дослідження наукових і технічних термінів, граматичної категоріології, категорійної граматики, лінгвостилістики, лексикографії, діалектології, історії мови, проблем загального мовознавства — всіх тих питань, яких торкалася творча думка Івана Ковалика.

Рецензований збірник вибраних праць В.В. Грещука не лише розкриває обшири його здобутків у різних галузях українського мовознавства. Продуктивні ідеї кожної з представлених у збірці праць знаного вченого в супрязі з їхнім програмним характером, а ще високою інформативністю та достовірністю результатів досліджень, неодмінно стануть у пригоді всім тим, хто дбає про розбудову лінгвоукраїністики, хто опікується удержавленням української мови.

Петро Білоусенко (м. Запоріжжя)

Petro Bilousenko (Zaporizhya)

SCIENTIFIC SPACIOUSNESS OF A WELL-KNOWN SCIENTIST

Book review on: V.V. Greshchuk. *Studiyi z ukrains'koho movoznavstva: Vybrani pratsi / Upor. R. Bachkur.* — Ivano-Frankivsk: Misto NV, 2009. — 520 s.

Мовна мозаїка

ЯК ВСЕ-ТАКИ ПРАВИЛЬНО ПИСАТИ А ЛЯ?

Подібність до кого-, чого-небудь, стилізацію під когось чи щось в українській мові виражають прикметники *схожий, подібний*, порівняльні сполучники *наче, неначе, ніби, мов, мовби* й ін. та порівняльні прийменники *подібно до, на зразок, на взірець, на кшталт* тощо. Крім цих відомих засобів дехто використовує незвичне утворення **а ля**, що за своєю будовою копіює поєднання прийменника **а** та артикля **ля** у французькій мові. Воно має розмовне, переважно іронічне забарвлення. Але пишуть його досі неоднаково: або через дефіс, услід за деякими орфографічними та іншими словниками (Український орфографічний словник. — К., 2008 — С. 21; Словник українських прийменників. — Донецьк, 2007. — С. 23), або окремо, пор.: *Це потрібно групі, яка має на меті розбавити середовище, зробити схему а-ля* Кучма 2003–2004 роки (Газета по-українськи, 21.12.2010); *А в колекції з однойменної тканини були виготовлені і куртки, і светри, і комбінезони, і лосини. Червоні спідниці із чорною бахромою поверх а ля* Мулен Руж... (Україна молода, 13.10.2001). Писати **а ля** через дефіс в українській літературній мові немає підстав, бо це не складне слово. Воно є варваризмом, тобто сполукою французької мови, переданою літерами української мови. Саме тому його потрібно писати окремо.

Катерина Городенська